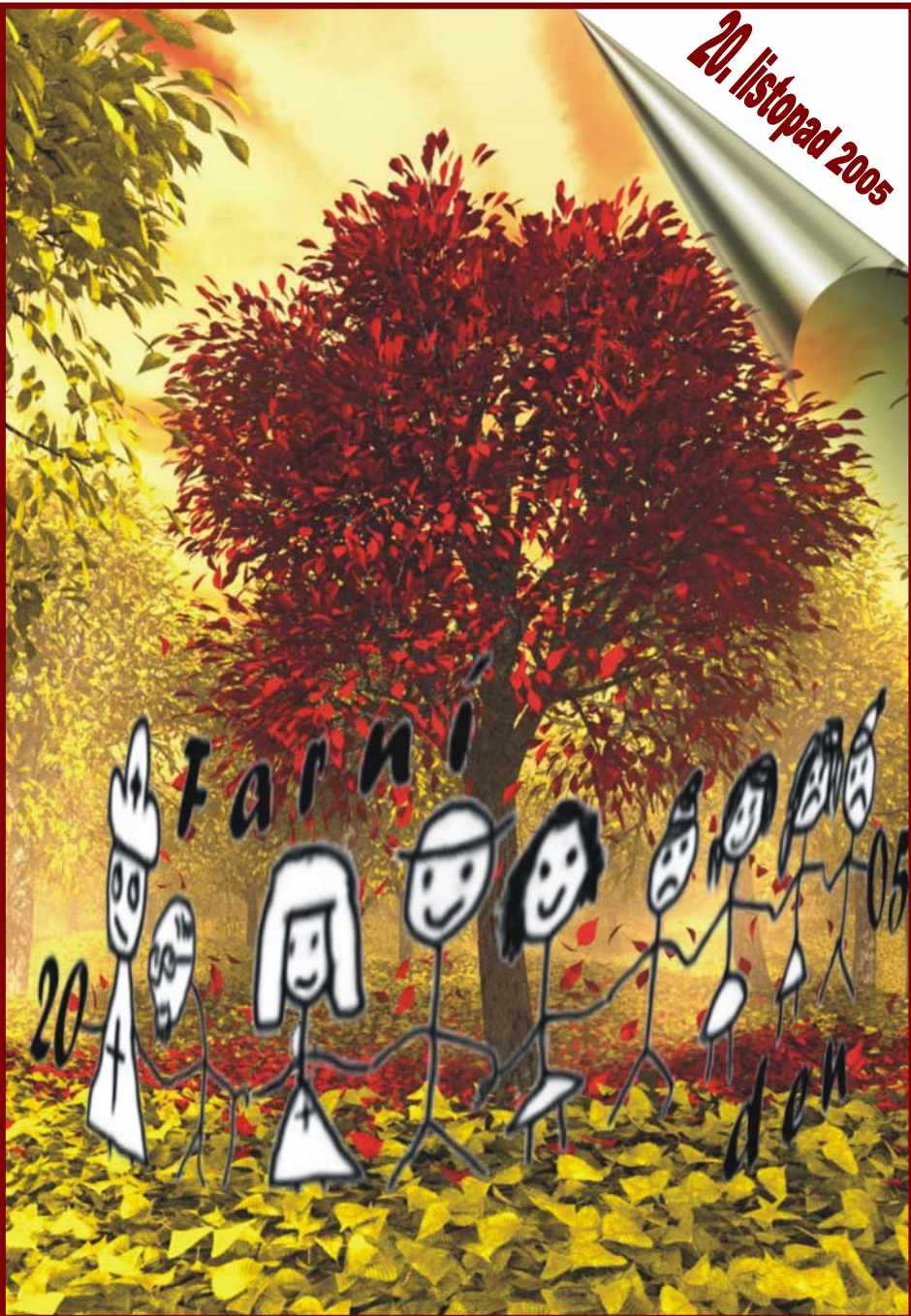

20. listopad 2005

Také tentokrát bude moje úvodní slovo krátké. Toto číslo farního zpravodaje nás chce naladit na farní den. Oč v něm běží popisuje velmi výstižně ve svém článku pan ing. Kánský. K tomu není co dodat.

Náš 1. Farní Den budou provázet dvě hlavní myšlenky: podzim a společenství. Obálka zpravodaje tomu odpovídá. Na podkladě podzimních barev si můžeme pozorně prohlédnout logo farního dne. Proč autor namaloval tolik postaviček zamračených? To nevím. Ale vím, že jej organizátoři vybrali. Vyjadřuje tedy něco z atmosféry, ve které žijeme. Podívejme se na logo trochu podrobněji:

Postavičky jsou vzájemně propojeny. To není náhoda - farnost má být místem pro každého. A dobře víme jak těžké to je, kolik sil to stojí, brát každého člena naší farnosti takového, jaký je. Je mnohem snazší ukázat prstem, otočit se zády, vybírat si přátele podle svého gusta... a do farnosti patřit jen tak, že v neděli si splníš svoji křesťanskou povinnost. Pak je ale jasné - už nevybírá Bůh, vybíráme my. A musíme věci domýšlet - farnost je farností právě proto, že každého z nás si křtem vybral On sám. Ne já, ale On. To je tedy první věc, pokusit se zpřímá dívat do tváře všem, ke kterým na základě křtu patřím.

Druhá věc je atmosféra podzimu. Podzimní barvy jsou krásné, ale nezapomeňme, že jsou to barvy umírání. Ne náhodou se mluví o stáří jako o podzimu života. Zde nás může napadnout mnoho souvislostí: např. *...prožívá naše farnost svůj podzim?* nebo *...je mezi námi mnoho pokřtěných, kteří prožívají svůj podzim života, ale jeho krásné barvy jsou jim odeprény a trpí příliš a nespravedlivě?* nebo *...je úkolem těch mladších přinášet těm starším trochu naděje na nové jaro?* nebo ...

Naše logo vyjadřuje něco z atmosféry, ve které v naší farnosti žijeme. Začněme náš 1. Farní Den už nyní ve svém srdci a ve svých myšlenkách. Začněme rozhodnutím, podívat se alespoň jednou za rok zpřímá do očí všem, kteří patří ke mně, protože si je Bůh sám (stejně jako mě) vybral křtem za vlastní. S odvahou se vydejme na vnitřní pout', ke které nás v srpnu tak působivě vyzval papež Benedikt XVI.

V modlitbě P. Roman Strossa, farář

Co je to farní den

Jak všichni víme, čeká naši farnost 1. Farní Den. „Co to ale vlastně je, ten farní den? U nás se ještě nikdy nekonal. To je zase nějaká novinka!“ a možná ještě něco jiného se v nás ozývá, když se setkáváme s tímto pojmem.

Ona to ale vlastně žádná novinka není a je možné, že se v naší farnosti v minulosti i konal. Asi se tak tehdy nejmenoval, ale vlastnosti farního dne měl.

Ze Skutků apoštolských víme, jak se tehdy první křesťané setkávali. Jakým způsobem se snažili žít svoji víru a jak působili na své okolí. Právě jejich způsob života oslovoval ostatní lidi, kteří se pak jejich prostřednictvím stávali také křesťany.

Jeví se mi dnes jako potřebné vracet se k podobné praxi. Potřebné jak pro nás, společenství křesťanů, farnost, tak pro naše okolí. Jak dnes žijeme my? Jak se setkáváme, jak předáváme svoji víru?

S prožíváním společných bohoslužeb myslím nemáme až tak velký problém. To je ale poměrně specifický druh setkávání. Jde tu o posvátné věci v posvátném prostředí. Jakým způsobem se ale setkáváme mimo kostel? Ano, jistě máme přátele z okruhu křesťanů, se kterými trávíme čas neformálně, ale více méně je ten okruh značně omezen. A má takovéhle naše setkávání nějakou odlišnost od setkávání „nekřesťanů“?

Farní den by měl být možností setkat se trochu jinak, než jsme zvyklí. Určitě by jeho součástí měla být společná bohoslužba, společné chvály Boha a společné modlitby. Pro nás, katolické křesťany, je mše svatá vrcholnou bohoslužbou. Takto se naše farnost setkává každou neděli. Tím by ale farní den neměl končit. To shromáždění v kostele by mělo pokračovat dál, venku. Zcela v duchu slov: „Ite missa est!“, kterým trochu nepřesně rozumíme: „Jděte ve jménu Páně!“ Farní den by měl umožnit setkání s těmi členy farnosti, se kterými se jinak mimo kostel nepotkáme. Může poskytnout prostor pro prezentaci nějakých skupin ve farnosti (např. děti, mladí, senioři, Orli, Fatimský apoštolát...) a měl by korespondovat se situací, která aktuálně ve farnosti je. Zejména by měl umožnit vytvořit farní společenství jako rodinu. Ve správně fungující rodině o sebe lidé mají zájem, mají se rádi, dávají si prostor, pomáhají si, pamatují na předky...

Program farního dne by měl být časem a místem pro takové setkání spíše než „konzumací připraveného,.. Asi takový den zažijeme poprvé a teprve zjistíme, jaký bychom ho chtěli a potřebovali mít. Asi napoprvé nebude vše precizní a ani o to nejde. Věřím, že ale nebude poslední a že se příště najde ještě víc těch, kteří budou ochotní se na přípravě podílet bez ohledu na jistotu úspěchu.

Modleme se tedy, aby náš první farní den byl k našemu užitku a oslavě Boha a aby třeba oslovil někoho, komu se chce Bůh skrze nás nechat poznat.

Ing. Josef Kánský

Pamětní listina

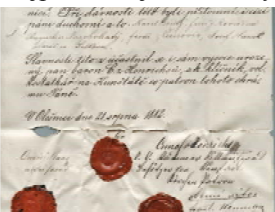
Je v našich zemích úctyhodným zvykem, že při zasazování věžního kříže vkládá se na nejvyšší možné místo, do věžní bání, zpráva pro budoucí generace zpravující o událostech přítomné doby a o záležitostech, které se týkají péče o chrám Páně.

Je pro nás ctí, že na tento zvyk můžeme navázat a předat i následujícím generacím svědectví o stále platnosti Kristova evangelia, byť ve značně proměněných poměrech společenských i náboženských. Nejprve budiž popravdě poznamenáno, že příležitost k tomuto svědectví nám umožnila iniciativa PaedDr. Zdeňka Peši, starosty Města Olešnice, který započal L. P. 2002 jednat s duchovní správou Římskokatolické farnosti Olešnice ve věci opravy omítky věže farního kostela svatého Vavřince. Poté pak významně přispěl při shromáždění potřebné výše finančních prostředků.

Všemu, co bude zmíněno, lze jen těžko porozumět, pokud nezmníme to nejpodstatnější. Od doby, kdy 21. srpna L. P. 1882 byla do bání vložena pamětní listina předchozí, došlo k zásadní změně společenského řádu v naší zemi. Milníky, které tuto změnu označují jsou I. a II. světová válka a s nimi spojený vznik dvou ideologických systémů, nacismu a komunismu, které dokončily rozvrat starých řádů. Dalším milníkem se stalo vítězné tažení komunistické ideologie, která zasáhla celou východní část Evropy a nadlouho ji oddělila od její západní části „železnou oponou“. Tato ideologie zvláště bolestně zasáhla také naše městečko. V inscenovaném procesu bylo 19. dubna L. P. 1953 odsouzeno celkem sedm mužů naší farnosti, z toho jeden k doživotí. Posledním milníkem je rok 1989, v němž během tzv. „sametové revoluce“ dochází k pádu komunistického režimu, 1. ledna 1993 vzniká nový stát Česká republika budovaný na principech občanské společnosti a od 1. května roku 2004 jsme znovu plnoprávními členy společenství demokratických států Evropy, které od roku 1950 společným úsilím pracují na projektu nazývaném Evropská Unie.

Nyní k farnímu kostelu sv. Vavřince. I zde dochází k velké události. Nový kostel postavený po velkém požáru r. 1827 byl zasvěcen sv. Leopoldu a nikoli sv. Vavřinci jako kostel původní. Farníci tuto změnu těžce nesli a nakonec L. P. 1943 požádali o obnovení starobylého zasvěcení farního kostela sv. Vavřinci. Svatý Otec Pius XII. žádosti vyhověl. Prohlásil a ustanovil sv. Vavřince opět patronem farního chrámu. Rozhodnutí bylo oznámeno reskriptem posvátné kongregace obřadů ze dne 16. března 1943.

Současně proběhla velká úprava uvnitř kostela – roku 1942 rekonstruována omítka uvnitř kostela, kostel vymalován a prakticky celý nově vybaven. L. P. 1966 bylo zavedeno do podlahy kostela ústřední topení a položena nová dlažba. Od roku 2002 má kostel nové lavice. Díky péči kněží a farníků je tedy výborně vybaven. Také okolí kostela bylo péčí vedení Města Olešnice postupně zvelebováno a můžeme bez nadsázky tvrdit, že farní chrám může být při řádné údržbě skutečnou ozdobou městečka Olešnice.

Nynější rekonstrukce věže kostela daleko převyšuje původní představy, které stály na počátku celé iniciativy. Původní rozpočet se z plánovaných 300.000,- Kč zvýšil pětinasobně na 1. 600 000,- Kč. K opravě omítky totiž nečekaně přistoupila nutná rekonstrukce střechy kostela, která byla na některých místech zcela strávená dřevomorkou nebo červotočem. Jinde zcela ztrouchnivělá vlivem povětrnostních vlivů, ukázala se být v havarijním stavu. Nebylo snadné získat potřebné finanční zajištění. O to více je třeba vyzdvihnout obětavost jednotlivých dárců, kteří umožnili svojí podporou tuto investici uskutečnit. Díky patří neúnavné snaze členů Ekonomické farní rady. Díky patří všem jednotlivcům, kteří i když přispívali velkými peněžními částkami, chtěli zůstat utajeni. Díky patří hejtmanovi Jihomoravského kraje ing. Stanislavu Juránkovi za podporu našeho počínání, dík patří starostovi a členům zastupitelstva Města Olešnice za poskytnutý finanční dar a všestrannou vstřícnost. Dík patří ing. Daliborovi Palánovi z Brna, který celou věž zaměřil a připravil projekt, na jehož základě bylo možno rekonstrukci zahájit. Dík patří všem, kteří pomáhali při konkrétní práci na věži. Nakonec velký dík těm, kteří celé dílo podporovali svojí modlitbou. Nyní přehled finančních příspěvků získaných v letech 2003/2004:

1. Jihomoravský kraj – 300 000,- Kč
2. Ústav památkové péče Boskovice a Brno – 220 000,- Kč
3. Město Olešnice – 150 000,- Kč.

Zbývající část jsme získali díky pravidelným sbírkám určeným na opravu věže, díky velkodušnosti jednotlivých dárců, díky prodeji pozemku fotbalové hřiště a díky úspoře na spotřebě plynu získané zimmím vytápěním kostela koksem shromážděným ještě v době působení bývalého faráře p. Františka Kšici.

Rekonstrukce střechy kostela byla zadána firmě BĀČA, Polička s.r.o., rekonstrukce fasády firmě Miroslav Plíhal z Hodonína u Kunštátu. Podrobnější informace jsou zaznamenány ve farní kronice.

Na úplný závěr chceme předat krátké poselství budoucím generacím. Uvědomujeme si svoji zodpovědnost za budoucí podobu života v našem městečku a jeho okolí. Po všech událostech, které byly výše zevrubně popsány a kterými lidstvo muselo projít, je téměř úplně jisté, že **základním úkolem pro každého jednotlivce i každou skupinu lidí je vědomé úsilí o vzájemnou úctu k originalitě a k hodnotám, které jsou tomu kterému jednotlivci a té které skupině nejvlastnější.** V Olešnici chceme tuto úctu pěstovat současně s láskou k pravdě a s ohledem na společné dobro všech občanů mikroregionu Olešnicko. Chceme se pokusit vytrvalou snahou překonávat hradby, které vznikly právě díky neznalosti, předsudkům a zlé vůli. Vy budete našimi soudci, až jednou otevřete tuto listinu a budete mít možnost srovnat naše předsevzetí se skutečností, ve které právě žijete.

Olešnice 18. 7. 2004

Zpráva o životě farnosti ze dne 18. 7. 2004

Je jistě vhodné zanechat několik informací, které Vám, kteří je budete číst, pomohou orientovat se v poměrech doby a s odstupem času nabudou své zvláštní ceny.

Nejprve je třeba říci, že naše farnost patřila vždy k těm lepším a má dosud v diecézi velmi dobré jméno. O tom, že se jednalo o farnost s církví cítící svědčí fakt, že od onoho posledního sepsání pamětní listiny v roce 1882 vyšlo z naší farnosti dvanáct kněží. Jsou to podle datumu vysvěcení: Jan Pavel a Antonín Holz r. 1890, Josef Weis r. 1892, Emanuel Tocháček r. 1914, Augustin Neumann r. 1916, František Fučík r. 1939, Josef Holas a Josef Peša r. 1940, Metoděj Slavíček r. 1949 a Václav Peša r. 1949, Ladislav Tichý r. 1973, Václav Knotek r. 2000. Z naší farnosti vyšlo též několik řeholních povolání do ženských kongregací. V současné době žádného studenta teologie, připravujícího se na kněžské povolání, nemáme.

Nová kněžská povolání období 1950 - 2005

Doc. ThDr. Ladislav Tichý

P. Václav Knotek

Na výše psaném se jasně ukazuje, jakou ranou bylo pro naši farnost převzetí moci komunisty v roce 1948. Přesto i dnes, po čtyřiceti letech násilného ateizování společnosti, navštěvuje v neděli bohoslužby průměrně 460 věřících. Je třeba upřímně doznat, že převažují lidé dřívějšího data narození, že v současnosti neexistuje v naší farnosti žádné společenství mládeže a rodin. Lze pozorovat nezájem mladší generace o věci duchovní, o společnou modlitbu, o četbu Písma svatého, takže se zákonitě nabízí otázka jak bude vypadat naše farnost v budoucnu. Mladí jsou především zahrnováni obrovským množstvím informací a možností seberalizace. Je evidentní, že mnozí rodiče se nedokáží orientovat v této změti názorů a tak vše záleží na tom, jaké učitele, vychovatele a přátelé mladí křesťané nacházejí. Lze pozorovat, že i křesťanská mládež se ráda přizpůsobuje módním trendům doby a hledá své sebepotvrzení jinde než v církvi. Několik vyjmenuji jako příklad: touha po kariéře fotbalisty, hokejisty, modelky, touha po nevázaném životě, po penězích, které pak umožní dopřát si vymoženosti dnešní doby; vedou se diskuze na téma: registrované partnerství osob stejného pohlaví, celibát, smysl manželství atd. Potíž nevidím v tom, že se tato témata otvírají a ovlivňují myšlení a jednání, ale v tom, že chybí odpovídající znalost Písma, učení církve, hlubší vztah k modlitbě, k Eucharistii a k Panně Marii. Co doposud naše farnost opravdu prožívá, je liturgie, a je třeba potvrdit, že zde se projevuje

dlouhodobá práce mých předchůdců a přináší bohaté plody. Vánoce a Velikonoce jsou vysoce ceněny a vroucně prožívány. Též poutní slavnosti v jednotlivých vesnicích jsou velkým povzbuzením a radostí. Tradičně se těší velké úctě adorační den, který připadá v naší farnosti na 8. leden. V této době se snažíme o obnovu mariánské úcty; dvanáct hvězd pod křížem na věži je viditelná koruna, která patří právě Matce

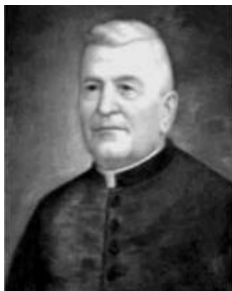
Boží. Chystáme též korunovací sochy Panny Marie v kostele, zasvěcení vesnice Ústupu Panně Marii, obnovili jsme modlitbu živého růžence a každou neděli odpoledne se schází dvacet až čtyřicet lidí k jeho společnému modlení. Od loňského roku započaly také nedělní odpolední katecheze - od 1. neděle adventní do konce března. Musím dosvědčit, že byly navštěvovány. Účast se pohybovala mezi čtyřiceti až šedesáti účastníky.

Současné postavení církví ovlivňuje politika státu a ta vychází z toho, že k církvím se hlásí pouze třicet procent z deseti milionů obyvatel České republiky. Velký vliv mají stále komunisté a tak není divu, že do dnešního dne nemá náš stát podepsanou smlouvu se státem Vatikán a dává nám pocit, že jsme minoritou ve společnosti. Ta platí za nejateističtější na světě.

7 Zpráva o životě farnosti

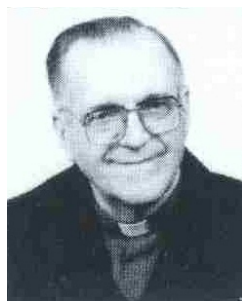
Je třeba ještě zmínit mé kněžské předchůdce od roku 1882. byli to : 1873 – 1906 Ondřej Haas, 1906 – 1933 František Soukal, 1933 – 1950 Leopold Benáček, 1946 – 1996 František Kšica, 1996 – 1998 Josef Matušina, 1998 Petr Holý, 1998 – 2001 Stanislav Tvarůžek, 2001 – 2002 Jan Piler. Z nich v živé paměti zůstávají především pater Soukal, Benáček, Kšica a Petr Holý. Myslím, že by nebylo spravedlivé vyvyšovat jednoho nad druhého. Dědictví, které zanechali, jasně svědčí o jejich ryzím kněžském životě a zavazuje každého jejich nástupce k následování ve svatosti.

P. František Soukal

P. František Kšica a P. Leopold Benáček

P. Josef Matušina

P. Petr Holý

P. Jan Piler

P. Stanislav Tvarůžek

Nakonec budiž zmíněny události, které jsou stále živé: založení Orla a jeho rozkvět v době první republiky. Nespravedlivý, inscenovaný proces v roce 1953, který měl zastrašit všechny katolíky a lidi dobré vůle v Olešnici na Moravě i v okolí, a který přinesl mnoho utrpení. II. Vatikánský koncil a boj o jeho interpretaci, první slovanský papež Karol Wojtyła – Jan Pavel II., a nakonec náš vstup do Evropské Unie, kterou mnozí věřící odmítají a nevěří jí.

Žijeme na jedné straně v době virtuální reality, uctívání konzumu a blahobytu, na druhé straně teroristických útoků islámských radikálů a stálého strachu. Žijeme také v době velkých vymožeností a moderních technologií. V době velkých nadějí a velkých úzkostí. Žijeme v době, která utíká před Bohem a ve které náš papež očekává nové Letnice. Žijeme v době rozporuplné, která kvasí a výsledek je nám skryt. Až Vy budete číst tyto řádky, budete asi vědět víc. My se budeme snažit připravit Vám cestu. Jen Bůh ví, jestli obstojíme a jestli to oč jsme usilovali přinese plody :

Chceme Vám předat víru živou, neporušenou, zakotvenou v lásce k církvi a svatému otci. Chceme vám předat naději, která nezklame. Chceme usilovat o lásku, která je přesvědčivá a posvěcená láskou Kristovou. Chceme vám předat živou eucharistickou a mariánskou úctu, za kterou se nebudete muset stydět a která Vám bude cestou k živému Bohu a pravému lidství. Bůh vám zehnej.

P. Roman Strossa, farář

Program farního dne

Začínáme 20. 11. 2005 ve 14,00 hodin ve farním kostele sv. Vavřince děkovnou mší svatou. Potom se přesuneme do *Kulturního domu*, kde nás čeká:

- meditace na podzimní téma (jáhen Ladislav)
- uvítání hostů
- promítání obrázků z průběhu oprav farního kostela za uplynulé dva roky
- občerstvení
- pohádka „Perníková chaloupka“ v podání našich nejmenších
- pohádka „Žabka carevna“ v originálním pojetí naší mládeže
- zahájení neoficiální, ale nejdůležitější části programu, tj. rozhovory a poznávání svých spolufarníků.

Hlídní dětí po dobu promítání bude zajištěno.

Přijďte všichni olešníčtí farníci i vy, kteří máte k naší farnosti vztah.

ŽABKA CAREVNA

Pohádka Žabka carevna nás zavede do daleké a starobylé země, kde vládne starý car a kde si carevičové hledají nevěsty pomocí luku a kalených střel.

Do země, kde i carevna musí být dobrá hospodyně.

Do země, jejíž lesy se hemží kouzelnými zvířátky, která se vždy v pravý čas odmění za prokázanou službu, a ve kterých není nouze o nějakou tu pohádkovou babičku či slavnou ježibabu.

A jako v každé správné pohádce přemůže všechno zlo láska.

Pohádku si pro Vás připravili a moc se na Vás těší:

Kája Adamec, Vašek Plíhal, Fanda Vojta, Jenda Novotný, Eva Weisová, Markéta Bílková, Maruška Adamcová, Mája Bílková, Vojta Novotný, Pája Bílek, Renča Palinková, Míša Bílek, Marek Adamec a Petra Bílková.

Sedmikrásek

Zveme všechny maminky s malými dětmi na pravidelné setkávání se Sedmikráskem. Povídáme si, malujeme, vyrábíme různé věci, zpíváme a cvičíme. Těšíme se na vás každé pondělí v 17,00 hodin v Katolickém domě.

Iva Novotná

Adventní setkání dětí

I letos se chceme scházet s našimi dětmi po tři adventní soboty vždy v 7,00 hodin ráno na rorátech v kostele.

Po mši svaté bude pro všechny děti připravena na faře snídaně a dopolední program.

Budeme se společně připravovat na příchod Pána Ježíše – písněmi, hrami, nacvičováním divadla. Dále výrobou pohledů pro misie, vánočních ozdob a čeká nás také překvapení – jedna sobota bude věnovaná misiím – tentokrát Středoafričké republice. O této zemi nám poví paní Marie Křížalkovičová, která tam přes půl roku pracovala. Bude mluvit o afrických zvycích a kultuře a doveze i něco, co bylo v Africe vyrobeno.

Moc se vás těší maminky, které budou adventní soboty připravovat. Zváni jsou i ti, kdo se vloni neúčastnili nebo si netroufali se připojit.

Marie Adamcová

Knihy

V neděli 4. a 11. 12. 2005 se budou v době od 9,00 do 13,00 prodávat knihy Karmelitánského nakladatelství, nakladatelství Cesta, Librex, Návrat domů a pod.

Magdalena Kintrová